

ТЕОДОР СТЪРДЖЪН ТРЕТИ ОПИТ

Превод от английски: Любомир Николов, —

chitanka.info

Синко, намерил си тъкмо когото трябва. Такъв въпрос се нуждае от дълбоки размисли и истинско проникновение в женския ум. Да, момко, аз съм ти потребен.

Интересува те какво да правиш, ако си прекарвал различни периоди от свободното си време ту с едно, ту с друго сладко девойче, а иззад хоризонта показва нежна муцунка и трето. Интересува те дали ще е благоразумно да събереш нейде госпожица А и госпожица Б, та взаимно да си издерат очите, докато ти се разхождаш с госпожица В, така ли?

Е, момко, за подходящ пример трябва да се върна доста годинки назад. Чакай да видим... да, случката с госпожица Силия Бланк ще свърши работа.

По онова време аз също бях млад и чаровен по своему. Обикновен гимназист като теб, момчето ми. Животът бе сън, а целувката — завоевание. Допуснах грешката да си въобразя, че съм Казанова — фатална грешка, особено на тази възраст. Хе-хе! Какви времена бяха!

В случая моите госпожици А и Б се наричаха (гледай какво съвпадение!) Ана и Бети. Ана беше дребна и тъмнокоса, с огромни очи и предпочитание към момчета от моя тип. Ходех с нея, защото ме смяташе за великолепен. Така си беше, естествено. Е, право да си кажа, не бях чак толкова великолепен, колкото ме изкарваше, но по онова време фактът не ме вълнуваше особено.

С времето взех да изпитвам все по-силна потребност да оправдая с някоя дреболия възхищението на Ана. Една моя черта — умението да говоря — толкова я привличаше, че реших да опитам с малко поезия.

Тъкмо тогава по английски учехме за сонетите. Бях очарован. Ритмичният такт на ямбическия пентаметър, изкусно преплетените рими и евентуалният престиж, който щях да спечеля, като ги подчиня на волята си — всичко това ми вдъхна решителност. Написах сонет. Не бой се, момко, не ти го предлагам. Не беше много добър, но ми се стори изразителен. Сложих заглавие „Ана“ и с величав жест го връчих на младата дама. Готово; получих целувка и сърцето ѝ.

Тъй стана, че горе-долу по същото време осъзнах присъствието на Бети в този прекрасен свят. Бети беше висока и тъмнокоса. Само че имаше дълга коса и я носеше навита на плитка като корона върху гордата си глава. Малко виреше нос и това ѝ отиваше. Запознах се с

нея в училищната библиотека, докато четеше сонетите на Елизабет Браунинг. Открихме, че имаме множество общи интереси. Искам да кажа, че ѝ допаднаше моето отношение към живота, изразителният ми говор и хипнотичният ефект, който упражних върху нея. Млад и зелен бях тогава. Хе-хе!

Да, усетих в младежките си гърди онзи неясен трепет, който означаваше, че двамата с Бети ще хлътнем в капана. Но по онова време не виждах причини да се лишавам от приятната компания на Ана. Бети беше по-представителна, обаче не личеше да ме цени чак толкова, колкото Ана. Поне не го повтаряше тъй често.

Това продължи няколко седмици и благосклонната съдба бе на моя страна. Училището беше голямо, а часовете се подреждаха тъй добре, че едното момиче неминуемо се оказваше в час, когато намерех за уместно да посетя другото. Разбира се, бях лишен от удоволствието да ги изпращам след часовете.

Като надарена с по-високи амбиции, Бети членуваше в дискуссионния клуб, където аз упорито отказвах да стъпя, понеже разрешавах на човек само по седем минути приказки, а това спъваше моя стил. Веднъж седмично я изчаквах след училище — по това време Ана си беше у дома. Докато чаках, полагах отчаяни усилия да съчиня нов сонет в чест на Бети; ала явно първият ме бе изцедил до дъно. Какво да сторя? Е, преписах стария, лепнах заглавие „Бети“ и го връчих като оригинал. Може и да е непочтено, но ефектът бе изключителен. Отново постигнах победа.

Тъкмо тогава на небосклона ми изгря Силия. За нещастие тя имаше превъзходна наблюдателна позиция спрямо събитията с Ана и Бети, тъй като учеше по два часа на ден с едната и три с другата. Силия ме привлече заради веждите си. Да. Имаше вежди, с чието едва доловимо повдигане можеше да съсипе и най-грижливо подготвената реплика. Както и нейния автор. Очарователно.

Е, трябваше да направя нещо. И ми хрумна следният план. През един слънчев вторник казах на Ана:

— Искаш ли да се срещнем в музикалната стая след часовете? Ще бъдем само двамата...

После отидох и повторих същото пред Бети. А след часовете изпроводих Силия, дълбоко развеселен от мисълта за тактическия си ход.

На другия ден срещнах Силия в коридора и най-тържествено ѝ връчих копие от сонета си, този път озаглавен „Силия“. Тя го пое с нежна усмивка, но докато четеше, усмивката се разшири и престана да бъде нежна. Измъкна два листа от чантата си, подаде ми ги и рече:

— Хубав сонет... не отстъпва на тези тук.

„Тези тук“ бяха сонетите „Ана“ и „Бети“... Леко слисан, аз вдигнах очи и видях как трите се отдалечават по коридора, изразявайки крайно веселие.

Е, момко, помогна ли ти това? Никак? Добре де. Значи имаш поне един урок — всеки да се оправя както може.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.